

danne andre midler, som socialministeren godkender, samt størst muligt statslån efter boligstøtteloven.

C. Anerkendelse og godkendelse af institutioner for forebyggende børneforsorg.

Medens loven af 27. juli 1945 sondrede imellem *anerkendelse*, der ifølge § 126 krævedes for institutioner for forebyggende børneforsorg, til hvilke børn henvistes i henhold til bestemmelsen i § 123, stk. 1, nr. 3, og *godkendelse* efter § 128, der var en betingelse for, at vedkommende institution kunne opnå tilskud til oprettelsen og driften, har man efter lovforslaget opgivet denne sondring og efter § 126 kun krævet offentlig anerkendelse som betingelse for, at institutionen kan modtage henviste børn og opnå statstilskud. Det har nemlig i praksis vist sig, at langt de fleste institutioner opfyldte betingelserne for og søgte både anerkendelse og godkendelse, og at det var administrativt besværligt og upåkrævet at opretholde denne sondring, hvorfor man for at forenkle administrationen har foreslået at nøjes med een form for offentlig autorisation, som fremtidig betegnes *anerkendelse*.

D. Ændringer i tilsynsreglerne og tilladelse fra det offentlige til at drive institutioner for forebyggende børneforsorg, der ikke søger anerkendelse.

På grund af de stadig stigende tilskud fra det offentlige til oprettelsen og driften af institutioner for forebyggende børneforsorg har man fundet det naturligt ud over det tilsyn, der ifølge forsorgslovens § 156 føres gennem overinspektionen for børneforsorgen, at indføre et effektivt lokalt tilsyn med de institutioner, der er *anerkendte*. Under hensyn til, at kommunerne som foran nævnt fremtidig har pligt til at yde driftstilskud til de i kommunen beliggende anerkendte institutioner, har man fundet det naturligt at lade dette tilsyn udføre gennem vedkommende kommune, således at det stedlige børneværnsudvalg enten får adgang til — såfremt det måtte ønske det — at vælge et medlem af institutionens bestyrelse, gennem hvilket tilsynet kan udøves, eller udøver tilsynet gennem særligt beskikkede tilsynsførende.

Endvidere har socialministeren fundet det påkrævet, at det offentlige får adgang til at kontrollere institutioner for forebyggende børneforsorg, selv om de *ikke søger anerkendelse* til statstilskud. Man har derfor i § 129

foreslået, at institutioner af en vis størrelse fremtidig ikke kan oprettes uden socialministerens forudgående tilladelse, og at bestående institutioner af denne art inden 1. april 1951 skal søge socialministerens tilladelse til fortsat drift. Endvidere har man i § 129, stk. 3, foreslået, at det pålægges det stedlige børneværnsudvalg at beskikke et af sine medlemmer eller en anden dertil egnet og villig person til at føre tilsyn med sådanne institutioner.

E. Spørgsmålet om, hvorvidt forebyggende institutioner fremtidig bør kunne oprettes som lederejede, og om institutioner, der er i privat eje, bør overgå til selvejende institutioner eller lignende.

Som det fremgår af folketingsudvalgets betænkning vedrørende forslaget til loven af 27. juli 1945 (rigsdagstidende 1945, tillæg B, spalte 121), blev spørgsmålet om, hvorvidt det bør søges gennemført, at de forebyggende institutioner, der er i privat eje, overgår til selvejende institutioner, rejst overfor folketingsudvalget. Det var dengang over for udvalget oplyst, at der på dette tidspunkt var 94 institutioner i privat eje af et samlet antal på 433. Den daværende arbejds- og socialminister udtalte over for udvalget, at spørgsmålet om at få alle børneforsorgens institutioner gjort til selvejende institutioner eller få dem til at overgå til foreninger eller kommuner eller til statsdrift, havde arbejds- og socialministeriets varmeste interesse. Ministeren udtalte dog, at dette bør ske efter nøje overvejelse i hvert enkelt tilfælde, og at det ikke er rigtigt at begynde med de forebyggende institutioner, så længe opdragelseshjem for vanskelige børn og spædbørnehjem stadig kan være i privat eje. Endvidere krævede gennemførelsen af et sådant forslag en grundig undersøgelse af de økonomiske konsekvenser, hvorfor ministeren mente, at hele dette spørgsmål burde nøjere undersøges i udvalget om forebyggende børneforsorg. Ministeren udtalte dog samtidig, at betænkelighederne ved at lade nogle af de forebyggende institutioner fortsætte i privat eje under den midlertidige tilskudsordning ikke var så store, idet der var mulighed for at nedsætte tilskuddet i det følgende år, hvis der havde foreligget et væsentligt overskud i det foregående år. Folketingsudvalget erklærede sig indforstået med, at der ikke i loven af 1945 blev fastsat særlige regler om driftsformen for forebyggende institutioner, men at spørgsmålet blev henvist til udvalget om